

Jurisprudentie

Zaak C-281/15

**Soha Sahyouni
tegen
Raja Mamisch**

(verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Oberlandesgericht München)

„Prejudiciële verwijzing — Artikel 53, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof — Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken — Verordening (EU) nr. 1259/2010 — Werkingssfeer — Erkenning van een door een religieuze instantie in een derde land uitgesproken buitengerechtelijke echtscheiding — Kennelijke onbevoegdheid van het Hof”

Samenvatting – Beschikking van het Hof (Eerste kamer) van 12 mei 2016

Prejudiciële vragen — Bevoegdheid van het Hof — Bepalingen van het Unierecht die door het nationale recht rechtstreeks en onvoorwaardelijk van toepassing zijn verklaard op situaties die niet binnen de werkingssfeer ervan vallen — Daaronder begrepen — Voorwaarde — Noodzaak voor de nationale rechterlijke instantie om het bestaan van een dergelijke verwijzing te vermelden — Geen dergelijke vermelding — Kennelijke onbevoegdheid van het Hof

(Art. 267 VWEU; Reglement voor de procesvoering van het Hof, art. 53, lid 2; verordeningen nr. 2201/2003 en nr. 1259/2010 van de Raad)

Verordening nr. 1259/2010 tot nauwere samenwerking op het gebied van het toepasselijke recht inzake echtscheiding en scheiding van tafel en bed bevat slechts de collisieregels die gelden in geval van wetsconflicten met betrekking tot echtscheiding en scheiding van tafel en bed, maar bevat geen voorschriften voor de erkenning, in een lidstaat, van een reeds uitgesproken echtscheiding. Verordening nr. 2201/2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening nr. 1347/2000, bevat daarentegen regels met betrekking tot de erkenning en de uitvoering van beslissingen in huwelijkszaken. Deze verordening is echter niet van toepassing wanneer dergelijke beslissingen in een derde staat zijn uitgesproken. De erkenning van een in een derde staat uitgesproken echtscheiding valt dientengevolge niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht.

In een situatie waarin noch de door de nationale rechterlijke instantie genoemde bepalingen uit verordening nr. 1259/2010, noch de bepalingen uit verordening nr. 2201/2003, noch enige andere rechtshandeling van de Unie van toepassing zijn op het hoofdgeding, mag het Hof Unierechtelijke bepalingen uitleggen indien deze bepalingen door het nationale recht rechtstreeks toepasselijk zijn verklaard op dergelijke situaties, teneinde ervoor te zorgen dat deze situaties en die welke binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, op gelijke wijze worden behandeld. Het Hof dient dan ook na te gaan of er voldoende nauwkeurige aanwijzingen zijn waaruit deze verwijzing naar het Unierecht kan worden opgemaakt.

Het staat echter niet aan het Hof om het initiatief te nemen om een uitlegging van het Unierecht te verstrekken wanneer niet uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat de nationale rechterlijke instantie inderdaad een dergelijke toepasselijkheid heeft aangetoond. Hiervan is geen sprake indien de nationale rechterlijke instantie uitgaat van de hypothese dat verordening nr. 1259/2010 van toepassing is op de feiten in het hoofdgeding, zonder dat er een andere aanwijzing wordt gegeven om aan te tonen dat verordening nr. 1259/2010 of andere bepalingen van het Unierecht van toepassing zijn op deze feiten.

(cf. punten 19, 20, 22, 23, 27, 28, 30, 31)